

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΑΦΗΣΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

[Μία όμορφη αυτοβιογραφία της Σουλβίας Σιντνεϊ, τού χαριτωμένου «αστέρος» τού Αμερικανικού κινηματογράφου, που έσημείωσε εσχάτως θριαμβευτική έπιτυχία στην «Μαντάμ Μπατερφλάι»]

ΡΑΓΕ ξέρετε ποιά εινε το μυστικό τής εδντυχίας μου; Καταφέρνω πάντα να έχω μιá γωνιά δική μου, τελείως δική μου! Νοιώθω ότι είμαι ή πιό δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου όταν δεν μπορώ να βρω μιá ήσυχη μεριά, ένα απόκρυφο καταφύγιο για ν' αποτραβηχτώ και να μείνω εκεί πέρα ώρες ολόκληρες μόνη, ολομόναχη! "Όταν με πιάνει ή ανεξήγητη εκείνη μελαγχολία που βασανίζει κάθε τόσο όλους τους «αστέρες», κλειδώνω την πόρτα μου, δεν δέχομαι κανένα και τριγυρίζω σαν τρελλή μέσα στο σιωπηλό σπίτι μου. Όσοπου να κοιραστώ και να πέσω ξαναπλημένη άπάνω σ' ένα νιθάνι. Άνοιγω τότε το ραδιόφωνο ή ευθίζομαι στα όνειρά μου κι' έτσι ήσυχάζω σιγά-σιγά και ξεχνώ τή μελαγχολία μου... Είμαι τσιμεντά νευρική! Δεν κοιμάμαι ποτέ πριν περάσουν τó μεσάνυχτα! Κι' ωστόσο δεν ήμουν πάντα ήδιότροπη. Άλλοτε ήμουν ένα φρόνιμο κορίτσι που δεν έκανε ποτέ καμία τρέλλα στη ζωή του. Μα τότε περνούσα δύσκολες μέρες και δεν ήξερα τί θά πη χαρά, έρωσ, εδντυχία.

Σήμερα, παρ' όλες τής στενοχωρίας τής δουλειάς μου, είμαι πολύ εύχρηστημένη από τή ζωή μου. Έχω ένα από τó καλύτερα «χόμ» του Μπίτσερν Χιλτς, μιá όμορφη βίλλα με δώδεκα μεγάλα δωμάτια. Τά επιπλά μου τά έχω φέρει από τó Παρίσι. Τά χρυσάλλα ιερειδίσια μου από τή Κοπεγχάγη. Τά χαλιά μου από τήν Τεχεράνη τής Περσίας. Δεν έχω τίποτα που δεν εινε αθθεντικό! Τó κομμάρι μου όμως εινε ό χρυσάλλινος καθρέφτης και τó τραπέζι τής τουαλέτας τής Σάρας Μπερνάρ!

Ναι. Μέσα στον κοιτώνα μου έχω τó τραπέζι τής τουαλέτας τής «θείας Σάρας». Μπορώ δέ ν' αποδείξω εύκολα, ότι αυτό τó πολύτιμο στόλισμα τού «χόμ» μου εινε αθθεντικό, γιατί έχω εσθ' σ' ένα μυστικό ενσάτοι του ένα παλιό έρωτικό γράμμα τής μεγάλης καλλιτέχνιδος...

Γύρω από τή βίλλα μου απλώνεται ένας όμορφος κήπος με φούνικες, με μεγάλους μεξικανικούς κάκτους και με υπέροχα ροδόδεντρα. Αυτό τó «σούιτ χόμ» μου φαίνεται ότι εινε ή πιό ήσυχη κι' ή πιό όμορφη γωνιά τής Κολλιφορνίας.

Μά πόσες και πόσες περιπέτειες πέρασα για ν' αποκτήσω μιá μέρα αυτόν τó μικρό παράδεισό μου!

Η οικογένειά μου δεν ήταν διόλου εύπορη. Ό πατέρας μου ήταν ένας όδοντοιατρός με πολύ μικρή πελατεια. Ποτέ του δεν κατάφεραν να κερδίξουν άκοκτά χρήματα. Περνούσαμε λοιπόν δύσκολες μέρες ελπίζοντας πάντα ότι κάποτε θά καλύτερευε ή θέσις μας.

Από τά παιδικά μου χρόνια δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο παρά μόνο ότι πήγαινα τυχικά σ' ένα κρύο και πένθιμο σχολείο κι' ότι δεν κατάφερα ποτέ να μάθω άπ' έξω τά μαθήματά μου. Κι' αυτό, όχι γιατί δεν είχα μνήμη, αλλά γιατί τά παραμελούσα παίζοντας μ' ένα μικρό θεατράκι που τó είχα φτιάξει μόνη μου.

Ήσουν δέκα χρόνων, όταν βρήκα μιá μέρα σ' ένα ντουλάπι ένα μεγάλο κι' όδειο κάδρο. Τό πήρα λοιπόν με τήν άδεια τής μητέρας μου, έβρασα τó μισό μ' ένα κομμάτι πανί κι' έβραξα από πάνω, σαν ένα είδος αδαλαίας, έν' άλλο παλιό ύφασμα. Μ' αυτόν τόν πρόχειρο τρόπο έφτιαξα ένα παιδικό θεατράκι και διασκέδαζα τής φίλες μου δίνοντας παραστάσεις με μικρές κουκλες που τής είχα φτιάξει κι' αυτές μόνη μου.

Άπό αυτή τήν παιδική mania μου μπορεί τώρα να μαντέψω κανεις ότι άγαπούσα με πάθος τó θέατρο κι' ότι όνειρευόμουν να γίνω μιá μίρα ήθοποιός. Τί μ' ένδιέφεραν λοιπόν τά μαθήματα τού σχολείου; Μήπως θά γινόμουν δασκάλα; Διάβαζα πολύ λίγο στο σπίτι, στο σχολείο όμως παρακολούθουσα με προσοχή τής παραδόσεις κι' έτσι κάτι θυμόμουν να πώ τήν άλλη μέρα, όταν μ' έζήτησαν ή δασκάλες μου. Η τιμωρίες βέβαια έπεφταν βροχή, μα καμμιá

δεν με φόβισε τόσο, ώστε να εγκαταλείρω τó άγαπημένο θεατράκι μου.

Δεκαπέντε χρόνων πήρα τήν άπόφασι να δηλώσω καθαρά στους γονείς μου ποιά στάδιο ήθελα ν' ακολουθήσω κι' ένα βράδυ ζήτησα από τόν πατέρα μου τήν άδεια για να έγγραφώ σέ μιá Δραματική Σχολή.

Η μητέρα μου, όταν άκουσε αυτά τά τρομακτικά σχέδιά μου, λίγο έλειψε να πάθη συγκοπή! Η Σουλβία τής ήθοποιός! Η Σουλβία τής άπάνω στη σκηνή ενός θεάτρου! Αυτό ήταν άνηκουστο!

Ό πατέρας μου συμφώνησε κι' αυτός μαζί τής, μα δεν μου έκανε καμμιá είστηρη παρατήρησι. Περιορίστηκε μονάχα να με συμβούλεψη να διαλύξω κανένα πιό «άξιοπρεπές» επάγγελμα. Κατάλαβα λοιπόν ότι αν ελίμενα περισσότερο και τού ξεγνοούσα ότι όνειρευόμουν να γίνω μιá μέρα διάσημη σαν τή Σάρα Μπερνάρ, θά κατάφερα να τόν πείσω ότι και τó θεατρικό στάδιο ήταν άξιοπρεπές και...άξιοζήλητου.

Μά δεν τού είπα τότε τίποτα. Άφησα να περάση ή πρώτη θύελλα και τήν άλλη μέρα σηκώθηκα κι' έγώ πρωί και πήγα ύστερ' άπ' αυτόν στο όδοντοιατρείο. Είχα πάρει τήν άπόφασι να τόν βοηθήσω και να κερδίσω έτσι τά χρήματα που μου χρειαζόντουσαν για τά διδάκτρα μου στη Δραματική Σχολή. Ό πατέρας μου δέχτηκε πρόθυμα τή εσθητιά μου. Πήρε περισσότερο θάρρος, άρχισε να περιποιήται καλύτερα τούς πελάτες του κι' όπως ήταν φυσικό, καλύτερ' εψαν άμέσως κι' ή δουλειές του.

Υστερ' από δύο μήνες ή οικονομική μου κατάσταση είχε αλλάξει. Οι γονείς μου τώρα με λάτρευαν άκόμη περισσότερο κι' όταν τούς έκανα πάλι λόγο για τó θέατρο, δεν γκρίνιαζαν όπως πρώτα

και δεν κατέβασαν τά μούτρα τους. Είχαν δή ότι είχα θέλησι κι' ότι άγαπούσα και τή δουλειά. Αυτό ήταν μιá άπόδειξις ότι θά κατάφερα ίσως να πορευοποιηθώ τ' όνειρό μου. Κι' έτσι μου επέτρεψαν μιá μέρα να παρακολουθήσω τά μαθήματα τής Δραματικής Σχολής.

***

Επιτέλους! Είχα κάνει τó πρώτο βήμα. Έπειτα από δύο χρόνια θά μπορούσα να παρουσιαστώ σ' ένα θίασο και να ζητήσω δουλειά...

Αυτά τά δύο χρόνια τής ζωής μου στη Δραματική Σχολή τού Μπρούκλιν, πέρασαν σαν όνειρο. Όταν τέλειωσα τή δουλειά μου στο όδοντοιατρείο τού πατέρα μου, έφρενα χαρούμενη, εύτυχισμένη, για να πάω να παρακολουθήσω με θεσηκεντική ευλάβεια τά μαθήματά μου.

Δεκαεφτά χρόνων λοιπόν πήρα τó δίπλωμά μου κι' άρχισα να συλλογίζομαι πώς θά κατάφερα να... κατακτήσω τó Μπροντγουάι. Δεν ήξερα κανένα θιασάχη και κανέναν από τούς συγγενείς μου δεν είχε σχέση με τó θέατρο. Τί έπρεπε να κάνω λοιπόν; Να παρουσιαστώ μόνη μου; Δεν είχα καμμιόν τρόπο. Ήμουν μιá άγνωστη, μιá άδοκιμαστη στο θέατρο.

Μά είχα άραγε ταλέντο για να γίνω μεγάλη ήθοποιός; Τό δίπλωμα βέβαια ήταν μιá έγγύησις ότι είχα πολλά καλλιτεχνικά προσόντα. Ποιός όμως θιασάρχης προσέχει σέ διπλωμάτα;

Έπρεπε να «ντεμποντάρω» με κάθε τρόπο σέ μιá θεατρική παράστασι κι' όμολογώ ότι στάθηκα τυχερή. Μερικοί άπόφορτοι τής Δραματικής Σχολής, που δεν είχαν εσθ' κι' αυτοί δουλειά, άργάργωσαν μιá θεατρική επίδειξις και τή μέρα τής παραστάσεως κάλεσαν τούς θεατρικούς κύκλους και πολλούς από τούς θιασάρχες και τούς «μάντζερ» τού Μπροντγουάι να...κρίνουν τó ταλέντο τους.

Περιστó εινε βέβαια να σής άναφέρω ότι έγώ ήμουν ή πρωταγωνιστρια αυτής τής ιστορικής παραστάσεως κι' ή πιό τυχερή άπ' όλους τούς συναδέλφους μου, γιατί τó ίδιο βράδυ μου πρότεινε ένα μικρό «άγκυζάρισμα» ένας θιασάρχης, ό πιό καλόκαρδος άνθρωπος τού κόσμου...

Πόσο ήμουν εύτυχισμένη εκείνο τó βράδυ! Ήταν άλήθεια λοι-

Βυθίζομαι στα όνειρά μου κι' έτσι ήσυχάζω σιγά-σιγά...

